

On the Eve of Passover Eve

בְּעֶרֶב הָאֶחָדָּה הַמְּשֻׁלָּתִי לָךְ
אֶת מִשְׁלַל אָבִי, אֲשֶׁר בְּעֶרֶב עֶרֶב פָּסַח
הָיָה חוֹתֵךְ לֶחֶם בְּהַקְפָּדָה
לְקַבֵּיּוֹת מְדֻקָּוֹת וְשָׁם
אוֹתָן עַל אֶדְנוֹ הַחֲלוֹן כְּדִי שְׂיוּכַל
לְמַצֵּא אוֹתָן בְּעֵינָיו הַכְּבִידוֹת
לְאוֹר הַנֵּר הַרוֹקֵד וְרוֹקֵדֵי מִצְוָה.
וְלֹא תִהְיֶה בְּרַבַּת בְּעוֹר חֲמִץ שְׁלוֹ
לְבַטָּלָה.

Last evening I gave you a parable
of my father who on the eve of Passover eve
would cut bread with precision
into exact cubes and put
them on the window sill so that he would be able
to find them with his heavy eyes
by the light of a candle dancing mitzvah dances,
so that his blessing for burning the leaven not be
in vain.

כֵּן לְחַיּוֹת :
בְּמַאִים שֶׁל עֲצָמָנוּ,
בְּמַאִים רַמְאִים
בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה, כְּמַעַט,
וְלֹא נְהִיָּה
לְבַטָּלָה.

This is how we live:
directors of our selves,
deceptive directors
with perfect faith, almost,
so as not to be
in vain.